

hyväksymispäivä

arvosana

arvostelija

Mutaatiotestaus oliojärjestelmissä

Eveliina Pakarinen

Tutkielma

HELSINGIN YLIOPISTO

Tietojenkäsittelytieteen laitos

Helsinki, 2. joulukuuta 2015

Tiedekunta — Fakultet — Faculty		Laitos — Institution — Department	
Matemaattis-luonnontieteellinen		Tietojenkäsittelytieteen laitos	
Tekijä — Författare — Author			
Eveliina Pakarinen			
Työn nimi — Arbetets titel — Title			
Mutaatiotestaus oliojärjestelmissä			
Oppiaine — Läroämne — Subject			
Tietojenkäsittelytiede			
Työn laji — Arbetets art — Level	Aika — Datum — Month and year	Sivumäärä — Sidoantal — Number of pages	
Tutkielma	2. joulukuuta 2015	22	
Tiivistelmä — Referat — Abstract			
Olioperustaisen ohjelmoinnin kehityksen myötä testausmenetelmiä on sopeutettu uusiin vaatimuksiin, joita olio-ohjelmoinnin erityispiirteet ovat tuoneet mukanaan. Mutaatiotestaus on virheperustainen testausmenetelmä, jonka avulla ohjelmiston olemassa olevien testien laatua voidaan kehittää ja parantaa. Mutaatiotestaus esiteltiin ensimmäistä kertaa jo 1970-luvulla. Perinteisesti mutaatiotestausta on käytetty testien kehittämisessä proseduraalisella ohjelmoinnilla tuotetuille ohjelmille. Olioperustaisten ohjelmien mutaatiotestaukseen on kehitetty luokkamutaatioksi kutsuttu mutaatiotestausmenetelmä. Mutaatiotestaukseen liittyy haasteita ja ongelmia, jotka estävät mutaatiotestauksen laajamittaisen käytön osana ohjelmistotestausta. Mutaatiotestauksen haasteiden ja ongelmien ratkaisemiseksi on kehitetty menetelmiä, joiden avulla mutaatiotestausprosessi voi olla mahdollista automatisoida. ACM Computing Classification System (CCS): D.2.4 [Software/Program Verification] D.2.5 [Testing and Debugging] D.3.3 [Language Constructs and Features]			
Avainsanat — Nyckelord — Keywords			
testaus, testit, mutaatiotestaus, oliojärjestelmät, testien laatu			
Säilytyspaikka — Förvaringsställe — Where deposited			
Muita tietoja — Övriga uppgifter — Additional information			

Sisältö

1	Johdanto	1
2	Testaus oliojärjestelmissä	2
2.1	Testauksen rooli	2
2.2	Tasot	3
2.3	Suunnittelu	3
2.4	Rajoitukset	4
3	Mutaatiotestaus	6
3.1	Historia ja teoreettinen perusta	6
3.2	Perinteinen mutaatiotestausprosessi	8
3.3	Uusi mutaatiotestausprosessi	10
3.4	Mutaatio-operaattorit oliojärjestelmissä	12
4	Mutaatiotestauksen haasteet	15
4.1	Ekvivalentit mutantit	15
4.2	Tehokkuusongelmat	17
4.3	Manuaalinen työ	18
5	Yhteenveto	19
	Lähteet	21

1 Johdanto

Perinteisiä ohjelmistojen testausmenetelmiä on olioperustaisen ohjelmoinnin kehityksen myötä sopeutettu uusiin olio-ohjelmoinnin mukana tuleviin haasteisiin. Olio-ohjelmoinnin avulla voidaan **lieventää/lievittää/(ratkaista)** joitakin proseduraalisen ohjelmoinnin ongelmia [MP08, s. 86]. Olio-ohjelmoinnin piirteet, kuten kapselointi ja perintä, aiheuttavat kuitenkin uusia ongelmia, jotka vaativat uusien testaus- ja analysointimenetelmien kehittämistä.

Ohjelmistokehitysprosessissa testausta voidaan käyttää ohjelmistossa olevien vikojen havaitsemiseen jo kehitysvaiheen aikana. Testauksen avulla voidaan myös parantaa ohjelmiston laatua ja varmistaa, että ohjelma toimii sille asetettujen vaatimusten mukaisesti.

Testaukseen liittyy kuitenkin myös rajoituksia. Testauksen avulla ei voi esimerkiksi aina todistaa ohjelmiston oikeellisuutta [Bin99, s. 58]. Epävarmuutta liittyy myös käytettävän testausjärjestelmän oikeellisuuden ja luotettavuuden varmistamiseen.

Yksi vaihtoehto ohjelmiston testien laadun selvittämiseen ja parantamiseen on käyttää mutaatiotestausta osana ohjelmiston testausprosessia. Mutaatiotestauksessa tavoitteena on tutkia, ovatko ohjelmistoa varten tehdyt testit laadukkaita ja havaitaanko niillä **kattavasti/tehokkaasti** ohjelmistossa mahdollisesti esiintyviä vikoja [JH11, s. 649].

Mutaatiotestauksen periaatteena on simuloida ohjelmoijien tekemiä yleisiä ohjelmointivirheitä muokkaamalla ohjelmiston alkuperäistä lähdekoodia [JH11, s. 649]. Mutaatiotestauksessa lähdekoodista muodostetaan muunnettuja versioita eli mutantteja.

Perinteisesti mutaatiotestausta on käytetty testien kehittämiseen proseduraalisella ohjelmoinnilla tuotetuille ohjelmille. Olioperustaisen ohjelmoinnin kehittyessä mutaatiotestausta on sopeutettu uusiin vaatimuksiin kehittämällä luokkamutaatioksi kutsuttu mutaatiotestausmenetelmä [KCM00]. Luokkamutaation avulla mutaatiotestausta voidaan soveltaa olioperustaisia ohjelmia testaavien testien laadun varmistamiseen.

Vaikka mutaatiotestausta voidaan käyttää apuna ohjelmiston olemassa olevien testien kehittämisessä, liittyy mutaatiotestausmenetelmän käyttöön

myös haasteita ja ongelmia, jotka estävät mutaatiotestauksen laaja-alaisen käytön [JH11, s. 652]. Mutaatiotestauksen suoritus vaatii paljon laskentatehoa, mikä on yksi ongelmista. Lisäksi perinteiseen mutaatiotestausprosessiin sisältyy paljon manuaalista työtä, mikä tekee prosessin suorituksesta työlästä.

Mutaatiotestausta on tutkittu paljon [JH11, s. 649]. Tutkimuksen avulla on etsitty **keinoja ratkaista/ratkaisuja** mutaatiotestaukseen liittyviä ongelmia, jotta mutaatiotestaus voidaan muuttaa käytännölliseksi testausmenetelmäksi [JH11, s. 649, 652-653]. Ongelmien ratkaisujen avulla perinteisen mutaatiotestausprosessin työvaiheita voidaan tehostaa ja osa manuaalisista työvaiheista voi olla mahdollista automatisoida [OU01, s. 41]. Tällöin perinteisen mutaatiotestausprosessin tilalle muodostuu uusi tehostettu mutaatiotestausprosessi.

2 Testaus oliojärjestelmissä

Olioperustaisen ohjelmoinnin kehityksen myötä klassisia ohjelmistojen testausmenetelmiä on sopeutettu mahdollistamaan *oliojärjestelmien* (*object oriented systems*) kattava ja laadukas testaaminen. Vaikka olioperustainen ohjelmointi **lieventää/lievittää/(ratkaisee)** joitakin proseduraalisen ohjelmoinnin suunnittelu- ja toteutusongelmia, olio-ohjelmoinnin mukana tulevat uudet haasteet vaativat uusien testaus- ja analysointimenetelmien kehittämistä [MP08, s. 86].

2.1 Testauksen rooli

IEEE:n standardin mukaan *ohjelmointivirheen* (*error*) aiheuttamaa ohjelmiston lähdekoodiin päässyttä virheellistä kohtaa kutsutaan *viaksi* (*fault*) [IEE10, s. 5]. Lähdekoodissa oleva vika saattaa ohjelman suoritusaikana ilmetä *virheenä* (*failure*) [IEE10, s. 5]. Virhe ilmenee, kun ohjelma ei suorituksen aikana toimi odotetulla tavalla.

Testausta käytetään ohjelmistokehityksessä ohjelmiston laadun varmistamiseen ja auttamaan lähdekoodissa esiintyvien vikojen havaitsemisessa jo kehitysvaiheen aikana. Ohjelmistojen testaamisen ensisijainen tavoite on siis paljastaa vikoja, joiden havaitseminen muiden laadunvarmistusmenetelmien

avulla olisi työlästä tai mahdotonta [Bin99, s. 59]. Testauksen avulla pyritään myös varmistamaan, että ohjelma toimii sille asetettujen vaatimusten mukaisesti.

Olio-ohjelmoinnissa testaukseen tuovat haasteita olio-ohjelmien erityispiirteet, joita ovat muun muassa kapselointi, perintä, dynaaminen sidonta ja polymorfismi [MP08, s. 86].

2.2 Tasot

Ohjelmistoja voidaan testata usealla tasolla. Testauksen tasoja ovat yksikkö-, integraatio- ja järjestelmätasot [Bin99, s. 45]. Tasot muodostuvat yhdestä tai useammasta ohjelman komponentista, joita tason testeillä testataan. Komponentti voi olio-ohjelmissa olla esimerkiksi yksittäinen metodi tai luokka, ohjelman luokkien välinen rajapinta tai jo valmis ohjelmisto.

Alimmalla testauksen tasolla *yksikkötestauksessa* (*unit testing*) testataan ohjelman pienimpiä suoritettavissa olevia komponentteja [Bin99, s. 45]. Olio-ohjelmissa näitä komponentteja ovat yksittäiset metodit ja oliot.

Yksikkötestauksesta seuraava taso ylöspäin on *integraatiotestaus* (*integration testing*), jossa tarkastellaan järjestelmän tai sen osien toimintaa [Bin99, s. 45]. Integraatiotestauksessa testataan järjestelmän osien välisiä rajapintoja ja osien keskinäistä kommunikointia. Olio-ohjelmissa luokkien muodostumisesta perinnän avulla ja luokkien koostumisesta toisten luokkien olioista seuraa, että integraatiotestaukselle on olio-ohjelmoinnissa tarvetta jo ohjelmoinnin alkuvaiheessa.

Valmista integroitua **ohjelmistoa/ohjelmaa/sovellusta** testataan *järjestelmätestauksen* (*system testing*) avulla [Bin99, s. 45]. Tällä testauksen tasolla keskitytään vain valmiissa sovelluksessa esiintyvien piirteiden testaamiseen. Testauksen kohteena voi olla esimerkiksi sovelluksen toiminnallisuus, suorituskyky tai sovelluksen kestävä kuormitus.

2.3 Suunnittelu

Testien suunnitteluun ja kehittämiseen voidaan käyttää useita menetelmiä [Bin99, s. 51]. Kun testejä suunnitellaan testausmenetelmien avulla, testien suunnittelussa voidaan hyödyntää näkökulmaa, josta esimerkiksi oh-

jelman lähdekoodia tarkastellaan suunnittelun aikana. Ohjelman sisäisen rakenteen tai ulkoisen toiminnallisuuden tuntemusta voidaan siis käyttää testausmenetelmissä apuna uusia testejä kehitettäessä. Lisäksi testausmenetelmien avulla voidaan kehittää olemassa olevia testejä.

Ohjelman sisäisen rakenteen eli lähdekoodin tuntemukseen perustuvaa testausmenetelmää kutsutaan *white box -testaukseksi* [Bin99, s. 52]. White box -testausta voidaan käyttää esimerkiksi yksikkötestauksessa apuna testien suunnittelussa, sillä lähdekoodin tuntemus auttaa kehittämään testejä yksittäisille metodeille ja olioille.

Black box -testaukseksi eli *funktionaaliseksi testaukseksi* kutsutussa testausmenetelmässä testejä suunnitellaan ohjelmiston toiminnallisuuden tuntemuksen avulla [Bin99, s. 51-52]. Koska valmiin sovelluksen piirteitä testattaessa tutkitaan myös sovelluksen ulkoista toiminnallisuutta, on black box -testausmenetelmästä apua suunniteltaessa testejä esimerkiksi järjestelmätestaukseen.

Gray box - eli *hybriditestauksessa* yhdistetään white box - ja black box -testausmenetelmien piirteitä [Bin99, s. 52]. Sekä white box -testausta että black box -testausta voidaan hyödyntää testien suunnittelussa useilla testauksen tasoilla joko erikseen tai molempien piirteitä yhdistäen.

Testausmenetelmää, jossa ohjelman lähdekoodiin lisätään vikoja, kutsutaan *virheperustaiseksi testausmenetelmäksi* (*fault-based testing*) [Bin99, s. 52]. Virheperustaisessa testauksessa tarkastellaan, havaitaanko olemassa olevilla testeillä lähdekoodiin lisätyt viat. Esimerkkinä virheperustaisesta testausmenetelmästä on mutaatiotestaus, jonka avulla tutkitaan testien kykyä havaita vikoja ohjelmiston lähdekoodissa [DLS78, s. 36].

Mutaatiotestauksessa ja perinteisessä ohjelmistotestauksessa testaukseen liittyvät tavoitteet eroavat toisistaan. Perinteisessä testauksessa keskitytään kehittämään ohjelmiston laatua, kun taas mutaatiotestauksessa kehityksen kohteena ovat ohjelmiston olemassa olevat testit ja niiden laatu.

2.4 Rajoitukset

Yksi testaukseen liittyvistä rajoituksista on, että testauksen avulla ei voi aina todeta ohjelmiston oikeellisuutta [Bin99, s. 58]. **Jotta oikeellisuus**

voidaan todistaa, vaaditaan, /oikeellisuuden todistaminen edellyttää, että ohjelman oikea toiminta testataan kaikilla mahdollisilla syötteillä ja niiden kombinaatioilla. Ohjelman oikeellisuuden todistaminen vastaa siis ohjelman kattavaa testaamista. Kattava testaaminen on kuitenkin käytännössä mahdotonta toteuttaa muille kuin triviaaleille ohjelmille [Bin99, s. 58]. Ohjelmiston oikeellisuuden todistamiseen liittyen Edsger Dijkstra totesi: ”*Program testing can be used to show the presence of bugs, but never to show their absence!*” [DDH72, s. 6].

Testien *odotetut tulokset* (*expected results*) ovat tarpeellisia testien suunnittelussa, sillä ilman odotettuja tuloksia ohjelmiston automatisoitu testaaminen ei ole mahdollista [Bin99, s. 917]. *Testioraakkeli* (*test oracle*) kutsutaan lähdeksi, joka määrittelee testien odotetut tulokset [Bin99, s. 917]. Testioraakkeli voi olla esimerkiksi ohjelman vaatimusmäärittely, lista esimerkkikäyttötapauksia tai ohjelmoijan tieto siitä, kuinka ohjelman tulisi toimia [Bin99, s. 918].

Jos testien suorituksesta saatujen *toteutuneiden tulosten* (*actual results*) vertailukohdaksi ei ole olemassa luotettavia odotettuja tuloksia, toteutuneiden ja odotettujen tulosten vertailu on epävarmaa [Bin99, s. 58]. Tällöin tulosten vertailun avulla ei voi luotettavasti päätellä, menevätkö testit läpi vai eivät. Luotettavien odotettujen tulosten määrittäminen on kuitenkin vaikeaa, sillä täydellisen testioraakkelin kehittäminen on haastavaa ja joissain tapauksissa mahdotonta [Bin99, s. 58, 918].

Jotta testauksessa voidaan selvittää, toimiiko testattava ohjelma halutulla tavalla, testauksen tulosten vertailukohtana on käytettävä testattavan järjestelmän toiminnallisuudelle asetettuja vaatimuksia [Bin99, s. 58]. Jos testejä kehitettäessä testauksen tulosten vertailukohtana käytetään virheellisiä tai puutteellisia vaatimuksia, saattavat kehitetyt testit olla harhaanjohtavia. Toiminnallisuudelle asetettujen vaatimusten laadun arvioimiseen liittyy kuitenkin haasteita, sillä testauksen avulla ei voi suoraan varmistaa vaatimusten oikeellisuutta [Bin99, s. 58].

3 Mutaatiotestaus

Testaukseen sisältyvien rajoitusten lisäksi testaukseen liittyy myös epävarmuutta käytettävän testausjärjestelmän oikeellisuudesta ja oikeellisuuden varmistamisesta [MW78, s. 209]. Tämä herättää kysymyksen siitä, kuka voi ”valvoa valvojia” eli kuinka varmistetaan ohjelmiston testien laadukkuus. Yksi menetelmä testien kehittämiseen ja niiden laadun parantamiseen on *mutaatiotestaus*. Mutaatiotestauksen avulla voidaan mitata, kuinka tehokkaasti ohjelmiston testeillä havaitaan ohjelmistossa esiintyviä vikoja [JH11, s. 649].

3.1 Historia ja teoreettinen perusta

Mutaatiotestauksesta kirjoitettiin ensimmäistä kertaa jo 1970-luvulla. Richard DeMillon, Richard Liptonin ja Frederick Saywardin artikkeli ”*Hints on Test Data Selection: Help for the Practicing Programmer*” [DLS78] vuodelta 1978 on yksi ensimmäisistä urauurtavista mutaatiotestausta esittelevistä artikkeleista. Mutaatiotestauksen tutkimus on lisääntynyt vuosien kuluessa, ja erityisesti 2000-luvulla uusia tutkimuksia ja tuloksia on julkaistu paljon [Off11, s. 1102]. Tutkimuksessa suuntana on ollut etsiä keinoja, joilla mutaatiotestaus voidaan muuttaa käytännölliseksi testausmenetelmäksi [JH11, s. 649].

Mutaatiotestauksessa pyritään kehittämään testejä, joiden avulla voidaan **löytää/havaita** ohjelmissa esiintyviä vikoja [JH11, s. 650]. Vikoja simuloidaan mutaatiotestauksessa muodostamalla ohjelman lähdekoodista viallisia versioita eli mutantteja [JH11, s. 649]. Todellisissa ohjelmissa vikoja on kuitenkin valtava määrä, minkä vuoksi mutaatiotestauksessa on mahdotonta generoida mutantteja, jotka edustavat kaikkia mahdollisia vikoja [JH11, s. 650]. Näin ollen mutaatiotestauksessa käsitellään vain osajoukkoa kaikista mahdollisista vioista.

Osajoukkoon valikoituvia vikoja rajoitetaan mutaatiotestauksessa kahden periaatteen avulla [Off92, s. 5]. Periaatteiden avulla osajoukkoon **valittujen/valikoituneiden** vikojen oletetaan olevan riittäviä simuloimaan kaikkia mahdollisia vikoja [JH11, s. 650]. Mutaatiotestauksessa periaatteita ovat *pätevän ohjelmoijan hypoteesi* (*competent programmer hypothesis*) [DLS78, s.

34] ja *kytkeytymisefekti (coupling effect)* [DLS78, s. 35].

DeMillon, Liptonin ja Saywardin artikkelissa pätevän ohjelmoijan hypoteesi ilmaistiin seuraavalla tavalla: ”*Programmers have one great advantage that is almost never exploited: they create programs that are close to being correct!*” [DLS78, s. 34]. Pätevän ohjelmoijan hypoteesissa oletetaan siis, että pätevien ohjelmoiden kirjoittamat ohjelmat eroavat oikeellisesta ohjelmasta vain yksinkertaisten vikojen kohdalla [Off92, s. 5].

Kytkeytymisefektillä kuvataan, kuinka monimutkaiset viat kytkeytyvät yksinkertaisiin vikoihin [DLS78, s. 35]. Kytkeytymisefektin mukaan testit, joilla pystytään havaitsemaan kaikki ohjelmassa olevat yksinkertaiset viat, ovat niin herkat, että niillä voidaan havaita myös monimutkaisia vikoja.

Jefferson Offutt määritteli artikkelissaan yksinkertaiset viat ja monimutkaiset viat seuraavasti [Off92, s. 6]:

- Lähdekoodissa olevan *yksinkertaisen vian* voi korjata tekemällä yksittäisen muutoksen lähdekoodin lauseeseen.
- *Monimutkaista vikaa* ei voi korjata tekemällä yksittäistä muutosta lähdekoodin lauseeseen.

Mutaatiotestauksessa yksittäisillä lähdekoodiin tehtävillä muutoksilla eli mutaatioilla muodostetaan yksinkertaisia mutantteja, jotka edustavat yksinkertaisia vikoja [Off92, s. 6]. Jos lähdekoodiin tehdään samalla kertaa useita mutaatioita, kyseessä on *korkean asteen mutantti (higher-order mutant)* [Off92, s. 6]. Korkean asteen mutantit edustavat osajoukkoa monimutkaisista vioista. Lisäksi **Offutt olettaa artikkelissaan/oletetaan**, että on olemassa monimutkaisia vikoja, joita ei voida muodostaa korkean asteen mutanttien avulla [Off92, s. 6].

Kytkeytymisefektin tutkimiseksi ja sen pätevyyden todistamiseksi Offutt määritteli kytkeytymisefektin mutaatiotestauksessa yksinkertaisten ja korkean asteen mutanttien suhteen avulla [Off92, s. 6]. Mutaatiotestauksessa korkean asteen mutantit ovat kytkeytyneitä yksinkertaisiin mutantteihin siten, että testeillä, joilla havaitaan kaikki yksinkertaiset mutantit, voidaan havaita myös suuri osa korkean asteen mutanteista.

Offuttin tutkimuksen mukaan kytkeytymisefektin paikkansapitävyydelle on näyttöä sekä mutaatiotestauksessa että yleisesti virheperustaisissa

testausmenetelmissä [Off92, s. 6]. Tutkimuksessa todetaan kuitenkin, että lisätutkimukset kytketymisefektin pätevyyden todistamiseksi ovat tarpeen, ennen kuin kytketymisefektin voimassaolosta voidaan olla täysin varmoja.

3.2 Perinteinen mutaatiotestausprosessi

Perinteisen mutaatiotestausprosessin syötteinä käytetään alkuperäistä ohjelmistoa ja **ohjelmistoa testaavia/ohjelmistole tehtyjä** testejä. Mutaatiotestausprosessin aikana olemassa olevien testien laatua kehitetään vaiheittain. Perinteisen mutaatiotestausprosessin työvaiheet on esitelty kuvassa 1. Työvaiheet on merkitty kuvaan sinisillä laatikoilla. Työvaiheiden aikana käytettäviä resursseja, kuten ohjelmiston lähdekoodia ja testituloksia, kuvataan vihreillä ja keltaisilla laatikoilla.

Perinteisessä mutaatiotestausprosessissa ensimmäinen työvaihe on käsitellä ohjelmiston alkuperäistä lähdekoodia *mutatio-operaattoreilla*, jotka muuntavat koodia muodostaen siitä viallisia versioita [MHK06, s. 869]. Näitä viallisia ohjelmakoodin versioita kutsutaan mutanteiksi. Mutaatio-operaattorit kuvaavat algoritmeja, joiden avulla lähdekoodia käsitellään koodin muuntamisen aikana [OU01, s. 35].

Mutanttien generoinnin jälkeen ohjelmiston alkuperäiset testit suoritetaan muuntamattomalle lähdekoodille [JH11, s. 652]. Tavoitteena on varmistaa, että testit voidaan suorittaa alkuperäiselle ohjelmalle ilman virheitä. Jos testit eivät mene läpi, eli ohjelmaa suoritettaessa havaitaan virheitä, ohjelmistossa olevat viat korjataan, ennen kuin mutaatiotestausta jatketaan.

Seuraavaksi testit suoritetaan jokaisen elävän mutantin kohdalla [OU01, s. 35-36]. Kun testit suoritetaan **yksittäisen** mutantin kohdalla, tavoitteena on selvittää, havaitaanko testien avulla lähdekoodiin tehty muutos.

Testien suorituksen jälkeen alkuperäiselle lähdekoodille ja mutanteille suoritettujen testien tuloksia verrataan toisiinsa. Testituloksia vertailtaessa voidaan päästä kahteen lopputulokseen [DLS78, s. 36]. Alkuperäiselle muuntamattomalle lähdekoodille suoritettujen testien tulos voi:

1. erota yhdelle mutantille suoritettujen testien tuloksesta tai
2. olla sama kuin yhdelle mutantille suoritettujen testien tulos.

Tapauksessa 1. alkuperäiset testit eivät ole menneet läpi mutantin kohdalla. Tämä tarkoittaa, että mutantti on tapettu, eli lähdekoodiin tehty muutos on havaittu [DLS78, s. 36].

Tapauksessa 2. alkuperäiset testit ovat menneet läpi mutantin kohdalla, eli mutantti on jäänyt eloon. Mutantin jäämiselle eloon on kaksi vaihtoehtoista selitystä [DLS78, s. 36]. Ensimmäinen selitys on, että alkuperäiset testit eivät ole riittävän hyvät, jotta niiden avulla voidaan havaita lähdekoodiin tehty muutos. Toinen selitys on, että mutantin toiminta ei eroa alkuperäisen ohjelman toiminnasta eli kyseessä on *ekvivalentti mutantti*. Ekvivalentti mutantti on syntaktisesti erilainen kuin alkuperäinen ohjelma, mutta toiminnaltaan se on samanlainen alkuperäisen ohjelman kanssa [JH11, s. 652].

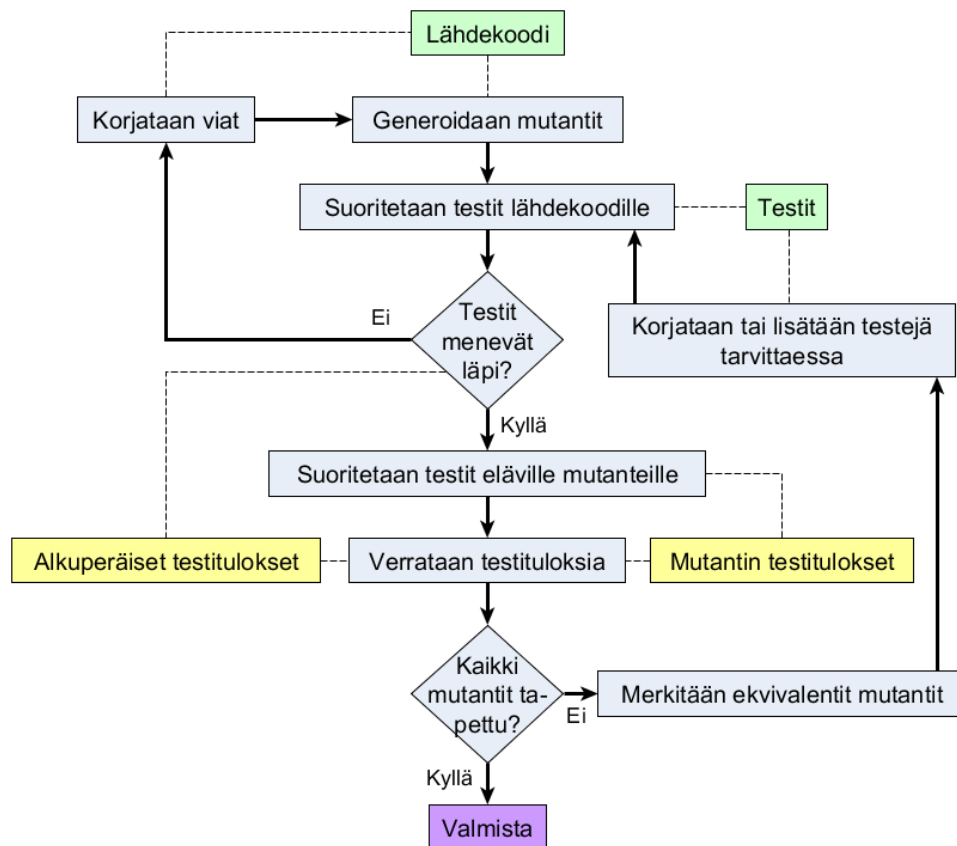
Jos testituloksia verrattaessa huomataan, että mutantteja on jäänyt eloon, seuraava vaihe mutaatiotestausprosessissa on etsiä ja merkitä ekvivalentit mutantit [OU01, s. 36]. Tämän jälkeen testien laatua voidaan kehittää joko muokkaamalla olemassa olevia testejä tai lisäämällä uusia testejä, jotta **loput** eloon jääneet mutantit saadaan tapettua.

Mutaatiotestausprosessi tuottaa lopputuloksena *mutaatiopistemäärän* (*mutation adequacy score*), jonka avulla voi arvioida ohjelmiston testien laadukkuutta ja kykyä havaita lähdekoodissa olevia vikoja [JH11, s. 652]. Mutaatiopistemäärä MP lasketaan kaavalla

$$MP = \frac{T}{K - E} \quad (1)$$

missä T on tapettujen mutanttien määrä, K on kaikkien mutanttien määrä ja E on ekvivalenttien mutanttien määrä. Mutaatiopistemäärän maksimiarvo 1 saavutetaan, kun testeillä saadaan tapettua kaikki mutantit [OU01, s. 36]. Tarvittaessa mutaatiopistemäärälle voidaan asettaa raja-arvo, jonka avulla määritellään alaraja vaaditulle mutaatiopistemäärälle [OU01, s. 36].

Perinteinen mutaatiotestausprosessi päättyy, kun kaikki ei-ekvivalentit mutantit on tapettu. Tämä on merkitty kuvaan 1 violetilla laatikolla. **Jos mutaatiopistemäärälle on asetettu raja-arvo, mutaatiotestausprosessi päättyy, kun raja-arvo on saavutettu.**

Kuva 1: Perinteinen mutaatiotestausprosessi.

3.3 Uusi mutaatiotestausprosessi

Perinteiseen mutaatiotestausprosessiin sisältyy useita manuaalista työtä vaativia työvaiheita. Kuvassa 1 esitellyssä perinteisessä mutaatiotestausprosessissa manuaalista työtä vaativat työvaiheet ovat alkuperäisten testitulosten tarkastaminen, lähdekoodin vikojen korjaaminen, ekvivalenttien mutanttien merkitseminen ja uusien testien lisääminen, **pilkku vai ei?** tai olemassa olevien testien kehittäminen.

Kuvan 1 kaaviosta nähdään, että mutaatiotestaus ei ole suoraviivainen prosessi, vaan prosessin suoritus saattaa haarautua ja palata takaisin jo suoritettuihin työvaiheisiin. Haarautumista tapahtuu esimerkiksi silloin, kun kaikkia mutantteja ei ole saatu tapettua tai testit eivät ole menneet läpi. Mu-

taatiotestausprosessiin muodostuu haarautumisesta johtuen kaksi silmukkaa, **joista toinen on mutaatiotestauksen pääsilmukka**. Perinteisen mutaatiotestausprosessin pääsilmukkaan kuuluu testien suoritus alkuperäiselle lähdekoodille, testitulosten tarkastus, testien suoritus mutanteille, testitulosten vertailu, ekvivalenttien mutanttien merkitseminen ja lopuksi uusien testien lisääminen, **pilkku vai ei?** tai olemassa olevien testien kehittäminen.

Jotta perinteistä mutaatiotestausprosessia voidaan tehostaa, manuaaliset työvaiheet on poistettava mutaatiotestausprosessin pääsilmukasta [OU01, s. 41]. Tällöin perinteisen mutaatiotestausprosessin tilalle muodostuu uusi mutaatiotestausprosessi, jossa osa työläistä manuaalisista työvaiheista suoritetaan automaattisesti. Automatisoitavia työvaiheita ovat ekvivalenttien mutanttien tunnistaminen ja uusien testien generointi ja kehittäminen. Ainoaksi merkittäväksi manuaaliseksi työvaiheeksi uudessa prosessissa jää tarkistaa, ovatko alkuperäiselle lähdekoodille suoritettut testit menneet läpi.

Uudessa mutaatiotestausprosessissa työvaiheiden suoritusrjestyks muuttuu [OU01, s. 40]. Kuvassa 2 on esitelty uusi mutaatiotestausprosessi. Automatisoidut työvaiheet on merkitty kuvaan oransseilla laatikoilla ja manuaaliset työvaiheet sinisillä laatikoilla. Prosessissa käytettäviä syötteitä kuvataan vihreillä ja keltaisilla laatikoilla.

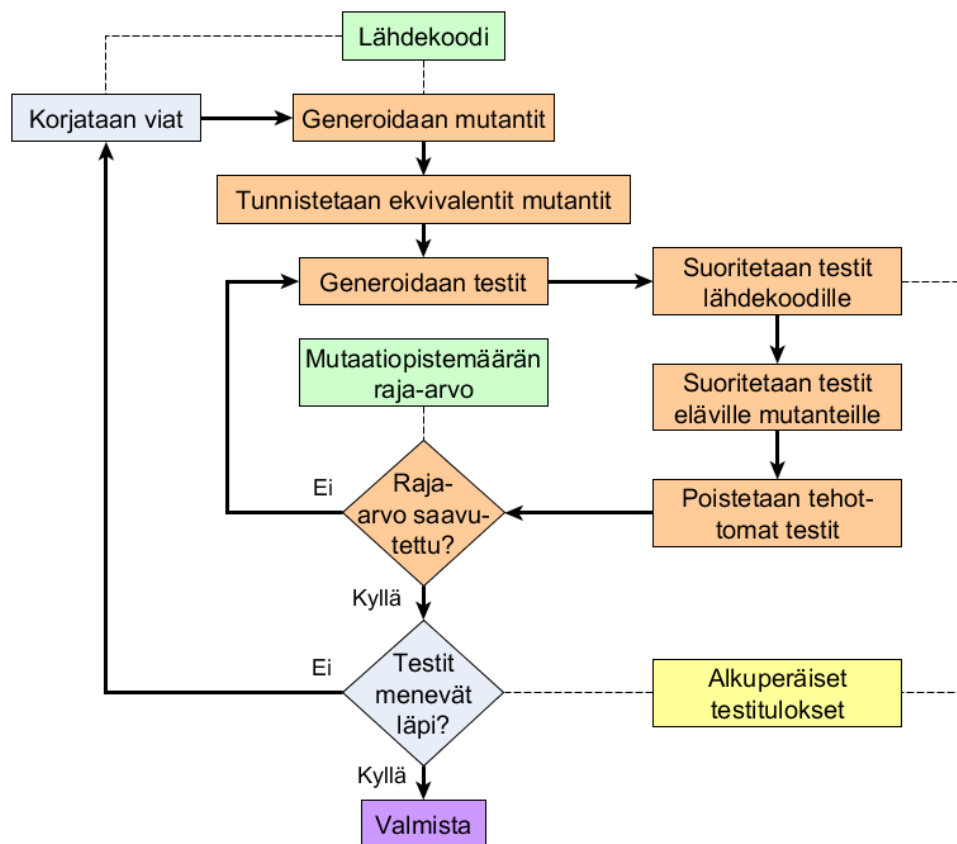
Uudessa prosessissa pääsilmukan työvaiheita ovat **testien generointi, suoritus ja kehittäminen**. Testejä kehitetään poistamalla tehottomat testit eli testit, jotka eivät tapa yhtään mutanttia. Lisäksi pääsilmukassa tarkastetaan, onko mutaatiopistemäärän raja-arvo saavutettu. Manuaalinen testitulosten tarkastusvaihe siirretään uudessa mutaatiotestausprosessissa pois mutaatiotestauksen pääsilmukasta suoritettavaksi pääsilmukasta poistuttaessa. Ekvivalenttien mutanttien tunnistaminen suoritetaan ennen pääsilmukkaan siirtymistä.

Perinteisesti/Perinteinen mutaatiotestausprosessi päättyy, kun mutaatiopistemäärä saavuttaa arvon 1. Uudessa mutaatiotestausprosessissa riittävä mutaatiopistemäärä määritellään pistemäärälle asetettavan raja-arvon avulla. Uusi mutaatiotestausprosessi päättyy, kun asetettu raja-arvo on saavutettu ja alkuperäiselle lähdekoodille suoritettujen testien tulokset on tarkastettu.

Perinteistä mutaatiotestausprosessia voidaan automatisoinnin lisäksi **te-**

hostaa/(nopeuttaa) mutaatiotestauksen laskentakustannusten pienentämiseen käytettävillä menetelmillä [OU01, s. 41]. Mutaatiotestauksen suorituksen tehostaminen ja työvaiheiden automatisointi tekevät uudesta mutaatiotestausprosessista nopeamman verrattuna perinteiseen mutaatiotestausprosessiin.

Jotta uutta mutaatiotestausprosessia voitaisiin hyödyntää käytännössä, olisi kehitettävä mutaatiotestausjärjestelmä, joka toteuttaisi uuden prosessin automaattiset ja tehostetut työvaiheet [OU01, s. 41-42]. **Voikohan tämän jättää tähän?**

Kuva 2: Uusi mutaatiotestausprosessi [OU01, s. 41].

3.4 Mutaatio-operaattorit oliojärjestelmissä

Mutaatio-operaattorit ovat tärkeässä asemassa mutaatiotestauksessa, sillä mutaatiotestauksen tehokkuus riippuu siitä, minkälaisia vikoja mutaatio-

operaattoreilla luodaan lähdekoodiin [MKO02, s. 352]. Perinteisesti mutaatiotestausta on hyödynnetty proseduraalisessa ohjelmoinnissa, minkä vuoksi myös mutaatio-operaattorit on kehitetty tukemaan suurinta osaa proseduraalisten ohjelmointikielten piirteistä [MKO02, s. 352].

Olioperustaisiin ohjelmointikieliin sisältyy uusia ominaisuuksia, joiden käytöstä aiheutuu erilaisia vikoja verrattuna proseduraalisessa ohjelmoinnissa esiintyviin vikoihin. Uusien vikojen ilmeneminen olio-ohjelmissa on johtanut uusien olioperustaisten mutaatio-operaattorien kehittämiseen.

Olioperustaisten ohjelmien mutaatiotestaukseen käytettävää menetelmää kutsutaan *luokkamutaatioksi* [KCM00]. Luokkamutaatiomenetelmän kehittivät Sunwoo Kim, John Clark ja John McDermid Java-ohjelmointikielen käytöstä aiheutuvien vikojen pohjalta [KCM00]. Heidän kehittämiensä *luokkamutaatio-operaattorien* avulla mutaatiotestausmenetelmää voidaan soveltaa Java-ohjelmointikielellä toteutettuihin olioperustaisiin ohjelmiin.

Kimin, Clarkin ja McDermidin kehittämät luokkamutaatio-operaattorit ovat toimineet lähtökohtana myös muiden tutkijoiden luokkamutaatiotutkimuksissa ja uusien luokkamutaatio-operaattorien kehittämisessä. **Yu-Seung Ma, Yong-Rae Kwon ja Jeff Offutt** kehittivät vuonna 2002 Java-ohjelmointikieltä varten joukon uusia luokkamutaatio-operaattoreita, jotka perustuivat aiemmin kehitettyihin operaattoreihin [MKO02, s. 352-353]. Heidän tavoitteenaan oli parantaa ja kehittää olemassa olevia luokkamutaatio-operaattoreita, jotta luokkien välisten suhteiden testaaminen olisi mahdollista mutaatiotestauksella [MKO02, s. 362].

Taulukossa 1 on listattu Man, Kwonin ja Offuttin kehittämät luokkamutaatio-operaattorit. Operaattorit on jaettu kuuteen ryhmään. Ryhmät perustuvat niihin olio-ohjelmointikielen piirteisiin, **joita ryhmän operaattoreilla muunnetaan/joihin ryhmän operaattorit vaikuttavat** [MKO02, s. 355].

Mutaatio-operaattorien avulla kuvataan algoritmeja, joilla lähdekoodia muokataan mutantteja muodostettaessa. Esimerkiksi JSC-operaattori lisää ilmentymämuuttujiin *static*-määreen tehden niistä luokkamuuttujia tai vastaavasti poistaa luokkamuuttujista *static*-määreen tehden niistä ilmentymämuuttujia. JSC-operaattorin ja myös muiden Man, Kwonin ja Offuttin kehittämien luokkamutaatio-operaattorien nimet ja kuvaukset voi nähdä

taulukosta 1. Taulukosta nähdään myös, mihin ryhmiin luokkamutaatio-operaattorit kuuluvat. Tarkemmat tiedot operaattorien toiminnasta löytyvät Man, Kwonin ja Offuttin artikkelista ”*Inter-Class Mutation Operators for Java*” [MKO02].

Ryhmä	Operaattori	Kuvaus
Kapselointi	AMC	Access modifier change
Perintä	IHD	Hiding variable deletion
	IHI	Hiding variable insertion
	IOD	Overriding method deletion
	IOP	Overridden method calling position change
	IOR	Overridden method rename
	ISK	<i>super</i> keyword deletion
	IPC	Explicit call of a parent’s constructor deletion
Polymorfismi	PNC	<i>new</i> method call with child class type
	PMD	Member variable declaration with parent class type
	PPD	Parameter variable declaration with child class type
	PRV	Reference assignment with other compatible type
Metodin kuormitus	OMR	Overloading method contents change
	OMD	Overloading method deletion
	OAQ	Argument order change
	OAN	Argument number change
Javan erityispiirteet	JTD	<i>this</i> keyword deletion
	JSC	<i>static</i> modifier change
	JID	Member variable initialization deletion
	JDC	Java-supported default constructor create
Yleiset ohjelmointivirheet	EOA	Reference assignment and content assignment replacement
	EOC	Reference comparison and content comparison replacement
	EAM	Accessor method change
	EMM	Modifier method change

Taulukko 1: Luokkamutaatio-operaattoreita Javalle [MKO02].

4 Mutaatiotestauksen haasteet

Mutaatiotestausta voidaan käyttää ohjelmiston olemassa olevien testien kehittämiseen ja testien laadun parantamiseen. Mutaatiotestausmenetelmän käyttö ei ole kuitenkaan ongelmatonta. Mutaatiotestaukseen liittyy haasteita ja ratkaisemattomia ongelmia, jotka estävät menetelmän käyttämisen laaja-alaisesti osana testausprosessia [JH11, s. 652].

Vaikka kaikkia mutaatiotestauksen ongelmia ei ole mahdollista ratkaista kokonaan, mutaatiotestauksessa tapahtuneen edistyksen ansiosta ongelmien osittainen ratkaiseminen on mahdollista [JH11, s. 653-657]. Osittaisten ratkaisujen avulla mutaatiotestausprosessi on mahdollista automatisoida [JH11, s. 653]. Kuvassa 2 sivulla 12 on esitelty uusi mutaatiotestausprosessi, jossa hyödynnetään työvaiheiden automatisointia. Automatisoitujen työvaiheiden toteutuksessa voidaan käyttää menetelmiä, joiden avulla mutaatiotestauksen haasteita ja ongelmia on yritetty ratkaista [OU01, s. 40-41].

4.1 Ekvivalentit mutantit

Ekvivalenttien mutanttien tunnistaminen on yksi mutaatiotestaukseen liittyvistä ongelma-alueista. Ekvivalentit mutantit ovat mutantteja, jotka ovat toiminnaltaan samanlaisia kuin alkuperäinen ohjelma, mutta syntaktisesti erilaisia alkuperäisen ohjelman kanssa [JH11, s. 652]. Ekvivalentteja mutantteja muodostuu, kun alkuperäistä lähdekoodia käsitellään mutaatio-operaattoreilla.

Esimerkki IHI-operaattorin tuottamasta ekvivalentista mutantista on **esitelty/esitetty** Esimerkissä 1. Taulukossa 1 sivulla 14 esitelty mutaatio-operaattori IHI lisää aliluokkaan kentän, joka peittää ylikuokalta perityn kentän [OMK06, s. 80]. Jos peittävä kentä on ylikuokassa määritelty yksityiseksi, kaikki IHI-operaattorilla tuotetut mutantit ovat ekvivalentteja mutantteja [OMK06, s. 80]. Esimerkissä 1 IHI-operaattorilla on muodostettu mutantti, jossa **Kauppa**-luokan aliluokkaan **Elainkauppa** on lisätty peittävä kenttä **osoite**. **Elainkauppa**-luokassa ylikuokan **osoite**-muuttuja saadaan käyttöön ylikuokan metodilla **getOsoite()**. Peittävän kentän **osoite** lisääminen ei siis muuta luokan **Elainkauppa** toimintaa, joten kyseessä on ekvivalentti mutantti.

Esimerkki 1.

```
public class Kauppa {
    private String osoite;
    public void setOsoite(String uusiOsoite){
        this.osoite = uusiOsoite;
    };
    public String getOsoite(){
        return this.osoite;
    };
};

public class Elainkauppa extends Kauppa {
    private String osoite; //IHI operaattorin lisaama muuttuja
    private String erikoisala = "kissanruuat";
    public String toString(){
        return "Liikkeen osoite on " + getOsoite() +
            " ja sen erikoisalana on " + this.erikoisala;
    };
};
```

On todistettu, että ekvivalenttien mutanttien tunnistaminen algoritmisesti yleisessä tapauksessa on ratkaisematon ongelma [OMK06, s. 79]. Ekvivalenttien mutanttien tunnistamiseksi on kuitenkin kehitetty heuristiikkoja, joiden avulla ongelma voidaan ratkaista osittain. Tunnistamisongelma on herättänyt runsaasti teoreettista kiinnostusta, ja mahdollisia tunnistamistekniikoita on tutkittu paljon [JH11, s. 657].

Yksi vaihtoehto ekvivalenttien mutanttien tunnistamisongelman ratkaisemiseksi on estää ekvivalenttien mutanttien syntyminen mutanttien generoivavaiheessa [OMK06, s. 80]. Lisäksi useita menetelmiä on kehitetty ekvivalenttien mutanttien tunnistamiseksi mutanttien generoinnin jälkeen [OMK06, s. 79-80].

Heuristiikkojen avulla voidaan tunnistaa vain osa ekvivalenteista mutantteista. Jos kaikki ekvivalentit mutantit halutaan tunnistaa, tunnistaminen on suoritettava manuaalisesti tutkimalla mutanttia ja vertaamalla mutantin

toimintaa alkuperäisen ohjelmiston toimintaan. Ekvivalenttien mutanttien tunnistaminen manuaalisesti **kasvattaa/lisää** mutaatiotestaukseen vaadittavaa työmäärää.

4.2 Tehokkuusongelmat

Tehokkuuteen liittyvät ongelmat ovat toinen mutaatiotestauksen ongelma-alueista. Tehokkuusongelmia esiintyy erityisesti silloin, kun jokaisen mutantin kohdalla suoritetaan kaikki ohjelmistoa varten tehdyt testit [JH11, s. 652]. Testien suoritus jokaisen mutantin kohdalla hidastaa mutaatiotestausprosessia ja vaatii paljon laskentatehoa. Tehokkuusongelman ratkaisemiseksi on esitetty useita ratkaisuehdotuksia [JH11, s. 653-656]. Ratkaisuehdotuksia ovat esimerkiksi generoitujen mutanttien määrän vähentäminen ja mutanttien suorituskustannusten pienentäminen.

Ratkaisuehdotukset mutaatiotestauksen tehostamiseksi on jaettu kolmeen osa-alueeseen [OU01, s. 37]. Osa-alueisiin sisältyy menetelmiä, joiden avulla mutaatiotestauksen laskentakustannuksia pienennetään. Mutaatiotestauksessa laskentaa voidaan tehostaa tekemällä mutaatiotestausta *viisaammin* (*do smarter*), *nopeammin* (*do faster*) ja *pienemmällä mutanttimäärällä* (*do fewer*) kuin aiemmin [OU01, s. 37].

Laskentatyön hajauttaminen usealle laitteelle on yksi tapa tehdä mutaatiotestausta viisaammin [OU01, s. 38]. Koska mutantit ovat riippumattomia toisistaan, mutanttien suorituksen hajauttamiseen ei liity suuria kommunikaatiokustannuksia. Toinen esimerkki viisaammasta mutaatiotestauksesta on käyttää *heikkoa mutaatiota* (*weak mutation*) [OU01, s. 37] *vahvan mutaation* (*strong mutation*) [JH11, s. 655] sijasta. Vahvassa mutaatiossa mutantin **suorituksesta/testauksesta** saatua tulostetta verrataan alkuperäisen ohjelmiston suorituksesta saatuun tulosteeseen vasta, kun mutantin suoritus on päättynyt kokonaan [OU01, s. 37]. Heikossa mutaatiossa alkuperäisen ohjelman sisäistä tilaa verrataan mutantin sisäiseen tilaan heti, kun muunnettu lähdekoodin kohta on suoritettu [OU01, s. 38]. **Heikossa mutaatiossa ei siis ole odotettava mutantin suorituksen päättymistä, ennen kuin voidaan päättää, onko mutantti tapettu vai jäänyt eloon.**

Kun mutaatiotestausta yritetään tehdä nopeammin, etsitään tapoja ge-

neroida ja suorittaa mutantteja mahdollisimman nopeasti [OU01, s. 37]. Yksi vaihtoehto mutaatiotestauksen nopeuttamiseksi on käyttää *MSG-menetelmää* (*Mutant Schema Generation method*) mutaatiotestauksessa [OU01, s. 38]. MSG-menetelmässä mutanteista muodostetaan mutaatiotestauksen aikana *metamutantti* [MOK05, s. 104]. Metamutantti on erityisillä parametreilla varustettu, alkuperäisestä lähdekoodista muodostettu ohjelma, joka sisältää kaikki lähdekoodista generoidut mutantit [MOK05, s. 104]. Metamutantti voidaan suorituksen aikana **muuttaa dynaamisesti** edustamaan mitä tahansa alkuperäisestä lähdekoodista muodostettua mutanttia [MOK05, s. 106].

(**Laskentaa voidaan tehostaa mutaatiotestauksessa karsimalla mutanttien lukumäärää.**) Mutanttien määrää vähennettäessä etsitään tapoja pienentää mutanttien kappalemäärää menettämättä kuitenkaan liikaa tietoa testien laadusta [OU01, s. 37]. Yksi vaihtoehto suoritettavien mutanttien lukumäärän pienentämiseksi on valita generoiduista mutanteista satumanvaraisesti **mutanttien osajoukko/osa mutanteista** käytettäväksi mutaatiotestauksessa [OU01, s. 37]. Toinen **esimerkkimenetelmä/menetelmä** mutanttien määrän vähentämiseksi on jättää käyttämättä kaikkia mutaatio-operaattoreita mutantteja generoitaessa. Tällöin mutantteja generoituu vähemmän kuin käytettäessä kaikkia mutaatio-operaattoreita. Tätä menetelmää kutsutaan *valikoivaksi mutaatioksi* (*selective mutation*) [OU01, s. 37]. Valikoivassa mutaatiossa mutaatio-operaattoreista valitaan vain osa käytettäväksi mutanttien generoinnissa. Käytettävät mutaatio-operaattorit **pyritään valitsemaan/yritetään valita** niin, ettei testien tehosta menetä liikaa tietoa [JH11, s. 654].

4.3 Manuaalinen työ

Kolmas mutaatiotestauksen ongelma-alue liittyy perinteiseen mutaatiotestausprosessiin sisältyvään manuaaliseen työhön. Perinteisessä mutaatiotestausprosessissa useaan prosessin työvaiheeseen sisältyy manuaalista työtä. Kuvassa 1 sivulla 10 on esitelty perinteinen mutaatiotestausprosessi. Kuvassa olevaan kaavioon on merkitty työvaihe, jossa alkuperäisten testien suorituksen jälkeen tarkastetaan, ovatko testit menneet läpi.

Testien läpimenotarkastus on usein testausprosessin työläin osa [JH11, s. 653]. Tämä ongelma ei liity pelkästään mutaatiotestaukseen, vaan ongelma ilmenee myös muissa testausmenetelmissä. Koska mutaatiotestauksessa suoritetaan usein paljon testejä, testauksen tulosten tarkastamiseen vaadittava työmäärä kasvaa [JH11, s. 653].

Uusien, mutantteja tappavien testien kehittäminen on myös yksi perinteisen mutaatiotestausprosessin työläistä manuaalisista työvaiheista [OU01, s. 39]. Mutaatiotestauksessa tavoitteena on kehittää testejä, jotka tappavat mahdollisimman paljon mutantteja. Manuaalisesti tällaisten testien kehittäminen on työlästä. Lisäksi sopivien syötteiden löytäminen testejä varten on yksi vaikeimmista **testauksen/testien kehityksen** vaiheista [OU01, s. 39]. Testien automaattista generointia varten on kuitenkin kehitetty menetelmiä, joiden avulla testien generointi voidaan mutaatiotestausprosessissa automatisoida (**osittain**) [OU01, s. 39].

5 Yhteenveto

Olioperustaisen ohjelmoinnin mukana tulevien uusien haasteiden **kohtaaminen vaatii/aiheuttaa muutoksia/kohtaamisesta aiheutuu/seuraa muutoksia** myös ohjelmistojen testausmenetelmiin. Sekä perinteisiä olemassa olevia että uusia testausmenetelmiä kehitetään, jotta olio-ohjelmia voidaan testata kattavasti ja laadukkaasti.

Perinteisessä ohjelmistotestauksessa keskitytään ohjelmiston toiminnallisuuden testaamiseen ja vikojen etsimiseen ohjelmistosta. Perinteiseen ohjelmistotestaukseen liittyy kuitenkin haasteita ja rajoituksia, jotka aiheuttavat testaukseen epävarmuutta. Yksi haasteista on määrittää, ovatko testauksessa käytettävät testit ja testausjärjestelmä riittävän luotettavia, jotta **niiden avulla** ohjelmistoa voidaan testata **niiden avulla** laadukkaasti.

Mutaatiotestaus on virheperustainen testausmenetelmä, joka tarjoaa ratkaisun testien laadun määrittämiseen liittyvään haasteeseen. Mutaatiotestauksen avulla voidaan mitata ohjelmistoa varten tehtyjen testien kykyä havaita ohjelmistossa esiintyviä vikoja. Mutaatiotestausmenetelmän avulla on siis mahdollista kehittää olemassa olevia testejä ja parantaa testien laatua.

Mutaatiotestauksen käyttö yleisesti osana testausprosessia on kuitenkin

vähäistä mutaatiotestaukseen liittyvien ratkaisemattomien ongelmien takia. Mutaatiotestausta on tutkittu paljon. Tutkimuksen **tavoitteena** on ollut etsiä ratkaisuja mutaatiotestaukseen liittyviin haasteisiin ja ongelmiin. Tutkimuksesta saatujen tietojen **pohjalta** haasteisiin ja ongelmiin on kehitetty osittaisia ratkaisuja, joiden avulla mutaatiotestausprosessi on mahdollista automatisoida **lähes kokonaan**.

Jotta mutaatiotestausmenetelmää voitaisiin tulevaisuudessa hyödyntää myös tutkimuskäytön ulkopuolella, mutaatiotestauksen käyttöönoton helpottamiseksi olisi kehitettävä automatisoituja mutaatiotestausjärjestelmiä, joissa hyödynnettäisiin mutaatiotestauksen ongelmien ratkaisumenetelmiä. Automatisoitujen mutaatiotestausjärjestelmien avulla mutaatiotestausmenetelmä voisi olla mahdollista ottaa laaja-alaisesti käyttöön osaksi ohjelmistokehitystä.

Lähteet

- Bin99 Binder, Robert V.: *Testing Object-oriented Systems: Models, Patterns, and Tools*. Addison-Wesley Longman Publishing Co., Inc., Boston, MA, USA, 1999, ISBN 0-201-80938-9.
- DDH72 Dahl, O. J., Dijkstra, E. W. ja Hoare, C. A. R. (toimittajat): *Structured Programming*. Academic Press Ltd., London, UK, UK, 1972, ISBN 0-12-200550-3.
- DLS78 DeMillo, R. A., Lipton, R. J. ja Sayward, F. G.: *Hints on Test Data Selection: Help for the Practicing Programmer*. Computer, 11(4):34–41, huhtikuu 1978, ISSN 0018-9162. <http://dx.doi.org/10.1109/C-M.1978.218136>.
- IEE10 *IEEE Standard Classification for Software Anomalies*. IEEE Std 1044-2009 (Revision of IEEE Std 1044-1993), sivut 1–23, Jan 2010.
- JH11 Jia, Yue ja Harman, Mark: *An Analysis and Survey of the Development of Mutation Testing*. IEEE Trans. Softw. Eng., 37(5):649–678, syyskuu 2011, ISSN 0098-5589. <http://dx.doi.org/10.1109/TSE.2010.62>.
- KCM00 Kim, Sunwoo, Clark, John A. ja McDermid, John A.: *Class Mutation: Mutation Testing for Object-oriented Programs*. Teoksessa *Proceedings of the Net.ObjectDays Conference on Object-Oriented Software Systems*, lokakuu 2000.
- MHK06 Ma, Yu Seung, Harrold, Mary Jean ja Kwon, Yong Rae: *Evaluation of Mutation Testing for Object-oriented Programs*. Teoksessa *Proceedings of the 28th International Conference on Software Engineering, ICSE '06*, sivut 869–872, New York, NY, USA, 2006. ACM, ISBN 1-59593-375-1. <http://doi.acm.org/10.1145/1134285.1134437>.
- MKO02 Ma, Yu Seung, Kwon, Yong Rae ja Offutt, J.: *Inter-Class Mutation Operators for Java*. Teoksessa *Software Reliability Engineering*,

2002. *ISSRE 2003. Proceedings. 13th International Symposium on*, sivut 352–363, 2002.

- MOK05 Ma, Yu Seung, Offutt, Jeff ja Kwon, Yong Rae: *MuJava: An Automated Class Mutation System: Research Articles*. Softw. Test. Verif. Reliab., 15(2):97–133, kesäkuu 2005, ISSN 0960-0833. <http://dx.doi.org/10.1002/stvr.v15:2>.
- MP08 Mariani, Leonardo ja Pezze, Mauro: *Testing Object-Oriented Software*, luku Emerging Methods, Technologies and Process Management in Software Engineering, sivut 85–108. Wiley-IEEE Computer Society Press, 2008.
- MW78 Manna, Zohar ja Waldinger, Richard J.: *The Logic of Computer Programming*. IEEE Trans. Software Eng., 4(3):199–229, 1978. <http://doi.ieeecomputersociety.org/10.1109/TSE.1978.231499>.
- Off92 Offutt, A. Jefferson: *Investigations of the Software Testing Coupling Effect*. ACM Trans. Softw. Eng. Methodol., 1(1):5–20, tammikuu 1992, ISSN 1049-331X. <http://doi.acm.org/10.1145/125489.125473>.
- Off11 Offutt, Jeff: *A mutation carol: Past, present and future*. Information & Software Technology, 53(10):1098–1107, 2011. <http://dx.doi.org/10.1016/j.infsof.2011.03.007>.
- OMK06 Offutt, Jeff, Ma, Yu Seung ja Kwon, Yong Rae: *The Class-level Mutants of MuJava*. Teoksessa *Proceedings of the 2006 International Workshop on Automation of Software Test*, AST '06, sivut 78–84, New York, NY, USA, 2006. ACM, ISBN 1-59593-408-1. <http://doi.acm.org/10.1145/1138929.1138945>.
- OU01 Offutt, A. Jefferson ja Untch, Ronald H.: *Mutation Testing for the New Century*. luku Mutation 2000: Uniting the Orthogonal, sivut 34–44. Kluwer Academic Publishers, Norwell, MA, USA, 2001, ISBN 0-7923-7323-5. <http://dl.acm.org/citation.cfm?id=571305.571314>.